

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 43.

Fredagen den 26 oktober 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: Klarabergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen åsnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lådorna samt å tidningskontoren.</p>
---	---	--	--	---

Det rätta är evigt: ej rotas der ut
från jorden dess trampade lilja.
Eröfrar det onda all världen till slut,

så kan du det rätta dock vilja.
Förföljs det utom dig med list och våld,
sin fristad det har i ditt bröst fördold.

Esaias Tegnér.

Något om att slå barn.

Funderingar i uppfostringsfrågan
af en ungarl.

Om någon, som aldrig haft med trädgårds-skötsel att skaffa, komme till en trädgårds-mästare och ville säga honom, hur han borde sköta sina aplar, hur och när han borde beskära och tukta dem för att få vackra, starka och rikligt bärande träd, ja då skulle sannolikt trädgårdsmästaren rycka på axlarna och svara: »Det der begriper ni inte, min vän; ni har ingen erfarenhet.» Jag väntar mig, att de af Iduns läsarinor, som äro mödrar, skola möta mig med något liknande inkast, då jag nu gör den bekännelsen, att jag sjelf ej eger eller någonsin haft barn att uppdraga, men icke dess mindre dristar mig att uttala en blygsam mening i barn-uppfostringsfrågan. Till mitt försvar ber jag dock få anföra, att jag sjelf varit — om jag så må uttrycka mig — en ung apel, som fått smaka tukten, sjelf som alla andra erfarit verkningarna af olika uppfostringsätt, olika slag af aga och tillrättavisning, och monne icke blotta egenskapen af f. d. barn ger en viss rätt att uttala sig om huru barn från början böra uppdragas? Detta inledningsvis.

På uppfostringsens område förefalla vissa saker vara obestridda, såsom att tillrättavisningar icke böra utdelas utan orsak, och att agan är till för barnens skull och icke för föräldrarnes. Detta vill med andra ord säga, att de föräldrar göra sig skyldiga till grof missuppfattning, som använda riset för att sjelfva motionera sig eller förströ sig eller skaffa aflopp åt elakt lynne eller tillfälliga misstämningar. Agan får icke ens bära skenet af att hafva hämdkänsla och onda lidelser till grund, ty då framkallar den alldeles gifvet verkningar, helt och hållet motsatta dem som åsyftats. Och barnen, som förlätligt nog hafva svårt att sätta sig in i uppfostrarens Ingna och upphöjda sinnesstämning, under det han svänger karbasen som värst,

äro som bekant ytterst misstänksamma i det hänseendet. Det lär icke alls vara ovanligt, att man från de små kyttingarnes läppar får höra sådana reflektioner öfver nyss undfängen aga som att »pappa å' elak» eller något liknande.

Till det obestridda hör väl äfven, att agan aldrig får appliceras på sådana ställen af kroppen eller utföras så hårdhänt, att deraf kan vållas kroppsligt men. Luggning lär vara skadlig till följd af den omskakning, som dervid bibringas hjernan och ryggmärgen. Likaså kan en vårdslöst anbragt örfil, såsom mer än en gång inträffat, spräcka örhinnan och dermed göra barnet olyckligt för hela lifvet. Slag mot ansigtet borde aldrig förekomma, redan därför att de innebära något mera brutalt och kränkande än hvilken annan form af aga som helst; och aga bör aldrig närma sig misshandel.

Om således ett och annat finnes, hvarom de flesta uppfostrare ena sig, blir deremot meningsplittringen så mycket större, då vi komma in på den stora principfrågan: Bör man öfver hufvud taget slå barnen? Är kroppslig aga ett berättigadt, nyttigt och till ändamålet ledande uppfostringsmedel?

Det var en gång — det berättas med olika namn — en gammal militär, som aldrig kunde möta en pojke på gatan, utan att han gaf honom ett grundligt kok stryk. Han resonerade som så: Antingen har pojken gjort något tjufspojkstreck eller ämnar han göra det. Den uppfostringsprincipen känna vi till litet hvar från gamla dar: stryk för allt, stryk för glömska, lättja, tröghet (utan tanke på hvad dessa fel kunde vara orsakade af), stryk för svagheter i karaktären, nödlögn, tafatthet, grinighet, sqvaller, stryk för styrka i karaktären, inbundenhet, trots, envishet, olydnad, uppstudsighet. Man glömde att i det ena som i det andra fallet taga reda på de själsegenskaper, ofta ärfda af föräldrarna, som togo sitt uttryck i den ena eller andra oarten. Envishet kan innesluta gryet till karaktärsfasthet, trotset

och olydnaden äro ju inga fel i och för sig — allt beror ju på hvad som trotsas eller icke lydes — martyrskapet är icke förbehållet den mognade åldern, det fins tusentals barn i hvarje ögonblick, som trotsa, kämpa emot och envisas, därför att deras känsla af naturlighet, af sanning, af rätt icke harmonierar med föräldrarnes mer modifierade begrepp om samma vackra saker. Man har i allmänhet offrat för liten tid på att sätta sig in i barnets åskådningssätt, att förstå barnet. Man har, påverkad af religiösa och andra föreställningar, sett något mera, något högre utveckladt, i barnet än som finnes der — och på samma gång något mindre. Man har på det om sig sjelf så föga medvetna barnet lagt den medvetna, mångpröfvade, fullvuxna människans måttstock för rätt och orätt och för tidigt sökt implanta i de små en hel hop begrepp, allt för abstrakta, att de skulle kunna fatta dem med sina af onödig reflektion ännu icke oskärade små hjernor. Och man har å andra sidan missförstått och underskattat en del yttringar af frisk, sund kraft, som af bekvämlighetsskal undertryckts — kanske för att fruns nerver icke tålt vid så mycket bråk, eller att hennes kläder varit allt för fina att så hänsynslöst nötas sönder eller att hennes örhinnor »icke varit utaf jern». Resultat: man har i långliga tider slagit barn, därför att de icke med ens varit fullvuxna i skick och seder, slagit dem, därför att de i den gryende utvecklingen haft den lifskraft och sjelfständighet, som man sedan efter metodisk tämning, förebrätt dem vara i saknad af. Man har slagit dem orättfärdigt, och mången förskrämd natur, som sedan aldrig kunnat taga sig fram i världen, skulle, om han icke vore så förskrämd, anklaga sina föräldrar såsom skyldige till hans misslyckande. Och orättvis och hård kroppssaga kan äfven medföra andra menliga följder. Stryk har helt säkert skapat flere dåliga människor än smek, — ehuru därför klemighet ingalunda är att förorda, —

skapat i förtid tillhårdnade, förbittrade, inbundna, i sin ordning hjertlösa och brutala menniskor.

Jag vet väl, att det ännu i vår tid finnes många anhängare af den gamla goda tidens uppfostringsätt. Rottingen, detta universalmedel mot menniskonaturens alla svagheter och sjukdomar och fel, har visserligen försvunnit såsom pedagogiskt hjälpmedel från skolorna, men lär nog fortfarande vara den faderliga myndighetens attribut i mångt hem. Må vi dock hoppas, att allt flere komma till insigt om, att kroppsgan mot mera försigkomna barn är en rå kvarleva från barbariska tider, och att det finnes andra vägar till barnens hjertan och samveten än den som går genom ryggbastet.

Om föräldrarna i allmänhet bättre satte sig in i barnens utvecklade själslif, skulle de blifva tålmodigare och inse, att allt icke kan läras på en gång. Af en hund, som dresseras, fordrar man ej, att han genast på några få gånger skall lära sig hoppa maxis eller apportera eller uppföra sig städat inom hus. Man vet, att vanan är andra naturen och att djuret behöfver tid på sig att blifva invandt i de nya konsterna, hvilka oftast strida mer eller mindre starkt mot dess naturliga böjelser. Man borde inse, att det är samma förhållande med barnen: de behöfva också tid på sig och upprepade tillsägelser, innan de vänja sig in i ett skick och ett uppförande, som ej är dem medfödt, utan går stick i stäf mot hvad de finna naturligt och rätt. Är förhållandet godt mellan föräldrar och barn — och det måste från början vara de förnas fel, om icke så är — då äro hot och stränghet öfverflödiga: allt vinnes med kärleksfull öfvertalning, allt som bör vinnas — ty det händer ju också, att föräldrarna ibland fordra annat än som är rätt eller lägga skrankor och band på de små, som äro alldeles onödiga och därför olidliga.

Slutresultatet blir sålunda, att man aldrig skall slå barn —? Ingalunda. Man skall tvärt om slå alla barn i början. Just de små späda, oskyldiga varelserna, som ännu icke hunnit tänka en ond tanke eller lärt sig säga sina grymma föräldrars namn, just de små hjälplösa lindebarnen är det, som böra agas. Satsen låter upprörande, barbarisk, men är dock, vill det synas, alldeles riktig.

Saken är den, att de små barnen, de små Guds englarna, när de komma till världen, vid sidan af en massa fullkomligheter, dem jag visst icke förnekar, men öfverlåter åt unga mödrar och öfverlyckliga »pappor för första gången» att göra reda för, lida af vissa sjelfsväldiga fallenheter att sätta sig öfver konvensansens allra första regler och i allo endast följa ingifvelserna af en sund och oreflekterad natur. Föräldrarna måste då söka något modifiera naturen till en smula större förenlighet med en civiliserad sammanlefnads kraf. Helt visst skulle allvarliga föreställningar verka tillräckligt, men ty värr har den lille ännu icke inhemtat sin omgifnings språk. Hvad är då att göra? Man måste uppfinna ett medel, hvarigenom man på ett sätt, som icke kan misstydas, låter barnet förstå, att det och det går icke an, det och det skola vi inte göra efter. Medlet är just en liten lagom risbastu. Man vet hur en sådan iscensättes. Genom att med ett mjukt björkris framkalla sveda i skinnet på mjukare kroppsdelar och systematiskt ställa så till, att denna sveda alltid inställer sig omedelbart efter något, som man önskar barnet skall bortlägga, har man faktiskt anordnat en slags språklig förbindelse med den lille, d. v. s. i hans ännu mycket dunkla medvetande framalstrat en föreställning om, att ett visst föregående har ett visst obehagligt efterföljande med

sig, hvarför han också vanligen är så klok, att han undviker det ena för att slippa det andra.

Just emedan man icke har något annat sätt att inverka på de små barnen, är detta här på sin plats, så mycket mer som barnet på detta utvecklade stadium ej kan reflektera öfver om behandlingen är fullt honnett och därför ej heller kan fatta agg till föräldrarna. Jag har hört fruar, som använt riset på sina endast några månader gamla barn och alltid med bästa resultat. Det kostar nog på att höra de små stackarnes jämmer, men den som beherskar sina känslor här vid lag, skall säkert efter någon tid inse, att det var bättre, att barnet fick aga, innan det kunde rufva deröfver, än om det i stället måste få den senare, då den sårade ambitionen tillkommit för att mångdubbla lidandet.

Efter det ofvan sagda behöfver knappast anmärkas, att riset bör läggas bort igen, så fort man tycker sig märka, att barnet förstår och synes vilja rätta sig efter tillsägelser. Tidpunkten för kroppsgans upphörande kan naturligtvis icke bestämmas lika för alla barn, ej heller lika för alla förseelser. Efter det fjerde året borde dock aldrig något barn få stryk. Då är redan refleksionen så utvecklad och på samma gång känslolifvet så ömt och sårbart, att allt kan vinnas i godo, likasom allt förloras genom en hårdhet, som så lätt af den lilla och svaga kännes som upprörande våld. Den fader eller moder, som förstår att tillvinna sig sina barns fulla förtroende och kärlek, vet bäst, att kroppsgan endast är en fiende till detta goda förhållande, hvilket dock mer än allt annat är ett vilkor för möjligheten af en god barnuppfostran.

”En hjertes död”.

(Framför Nils Forsbergs tafla *.)

In blåhall vinterdager
i korskepp af Notre-Dame,
der nakna pelarstammar
ge dystra taflan ram.

Utefter sträckan af bäddar
på filtklädd sula gick
nyss allvarsgråe läkarn
med förband och bestick.

Tungt trycket andlös tystnad;
blott då och då deri
skär, svaradt af hvalfvens genljud,
en sårads klagoskri...

* * *

En timme se'n blott på barrieren
det mördande skottet brann,
och re'n från den döendes fältsäng
vek läkekonstens man,

* Denna mästertliga målning, belönad i Paris med stora guldmedaljen, en af de värdefullaste utmärkelser på konstens område, har i alla tidningar så utförligt beskrifvits, att väl de flesta af Iduns läsare torde känna den sammans innehåll alldeles tillräckligt för att kunna förstå föreliggande stämningfulla poem. Red.

vek hjälplös för embetsbrodern
med fullmakt af Gudi och Rom,
som böjd öfver bädden förkunnar
en högte läkedom.

Krutmörke stridskamrater
i andaktsdyster flock
att fånga den sista blicken
från bristande ögonlock...

* * *

Men längst vid foten af bädden
på knä i golfvets dam
en djupt förkrossad kvinna
får knapt sin smärta fram.

Förlorar fosterlandet
af tusen hjeltar en,
så gifves det arma hjertan,
som hafva intet igen.

Och vigda ljusets eldsken
ej lyser väggen opp
för ögon, som förgråtas
af tårar utan hopp...

* * *

Men om i din hjertes öga
en gnista af lif förbränns,
så söker den dig i kärlek
ännu från dödens gräns.

Det stolta hederstecknet
på kappan, rött som blod.
gäller för honom ett intet
mot dina tårars flod;

och pulsens sista lifslag
blir honom glödande varmt,
tack vare ditt rika hjerta,
som nu är så tomt och armt.

Johan Nordling.

»Madam Blind».

Ett minne, upptecknad af F. M. C.

Just i skogsbrynet låg en liten grå koja,
hvars usla förfallna utseende man knapt
märkte för de tvenne lummiga rönnar, hvilka så
vänligt utsträckte sina smidiga grenar skyddande
öfver det gamla torftaket.

Bakom henne reste sig den höga skogen
såsom en mur mot de starka nordanvindarne,
och framför henne låg den lilla täppan med
sitt potatisland och sina små sängar för mor-
rötter, ärter, bönor m. m. och midt för gäffel-
fönstret prunkade en list af ringblommor,
tusenskönor, åbrodd och salvia.

Smal var stigen, som från det böljande sädes-
gårdet ledde in till täppan och som fortsattes
lika smal, grön och anspråkslös ända fram till
kojans låga dörr.

Det var till denna koja jag och mina syst-
rar såsom barn så ofta styrde kosan, väntande,

oss en riktigt glad dag. Der skulle nämligen en hel sagoverld utbreda sig för våra skådelystna blickar. Vi skulle få leka tillsammans med prinsar och prinsessor eller skulle vi gråta en stund med en stackars skön och god flicka, som förtrycktes af en elak styfemor och en stygg och ful styfsyster, för att sedan så mycket mer glädjas med henne, då befrielsen kom i skepnad af en ung och ädel riddare; sköna feer utbredde der för oss sina lysande häfvor och ledsagade oss genom salar strålände af guld och ädelstenar; bergakungar och skogsnyfver, tomtar, elfvor och andra underbara väsen skulle vi i den gamla hyddan få göra bekantskap med.

Intet under således, att vi gingo dit glada och förhoppningsfulla i hägen.

Det var kojans herskarinna, den gamla, blinda madam Lind — af oss kallad madam Blind — som, sedan vi satt oss i en ring omkring henne, med ett betydelsefullt: — »Det var en gång» — öppnade dörren till den underbara sagoverlden.

I djupaste fattigdom bodde den gamla här med sin dotter, båda i kyrkboken upptagna såsom »fattighjon». D. v. s. församlingen gaf dem ett årligt underhåll af vissa kappar säd och några riksdaler till jul och midsommar. Dessutom bodde de hyresfritt och fingo skörda, hvad den lilla täppan kunde afkasta.

Men med detta hade ej de båda kvinnorna kunnat lifnära sig, hade de ej tillika arbetat dag ut och dag in.

Med otrolig flit klippte den blinda trasor, hvilka Fia sedan ordnade och i sin väfstol slog samman till de grannaste mattor.

När då en bundt var färdig, lades den på en kälke eller en bondes vagn och fördes till staden, hvarifrån Fia i stället hemförde det outhärliga kaffet och sockret samt andra små förnödenheter.

Dessa Fias stadsresor voro för oss också glädjedagar — d. v. s. då det var vår tur att under hennes bortavaro hafva modern hos oss. Det var nämligen en gång för alla bestämdt, att madam Lind skulle i ordning och tur vistas hos några familjer i socknen de dagar Fia var borta.

Vi barn kunde således icke vakna vid någon gladare underrättelse än den, att madam Lind var kommen. Fort gick det att få kläderna på, att tvättade och kammade gå in och helsa och derpå komma fram med den sedvanliga frågan: »Har madam Blind någon ny saga i dag?»

Och en sådan hade hon också alltid i beredskap lika visst som att vår mor måste åt henne alltid ha i beredskap en strumpstickning. Sysslolös kunde den gamla aldrig vara.

Men det var icke allenast som sagoförtäljerska hon fängslade oss. Hon hade äfven ett outtömligt förråd af rörande ballader om stolta riddare och sköna jungfrur samt gamla folkvisor, hvilket allt hon sjöng med visserligen något darrande, men dock rätt behaglig röst; hvarjemte hon äfven uppträdde som skaldinna, gåt- och charadförfattarinna.

När jag nu tänker till baka på den gamla, som ur sin beständiga natt framkallade denna rikedom af bilder, hela denna liffulla värld, der ondskan, lögnen och falskheten bekämpades och alltid besegrades af det goda, sanna och sköna, inser jag väl, att dertill fordras den rikaste fantasi, ett förvånande minne, mycken erfarenhet samt först och sist ett aldrig tröttnande begär att leda och böja barnasinnets in på det godas och sannas väg. — Då reflekterade jag icke deröfver, utan lyssnade blott med aldrig slocknad intresse.

Men huru hade då denna begåfvade qvinna kunnat blifva ett fattighjon?

Det är just hennes historia jag här vill uppteckna såsom jag sjelf hörde den en Sophiadag, då vi efter vanligheten kommit att gratulera den gamla.

Varm och strålände blickade vårsolen ned från den klarblå himmelen, foglarne sjöngo, skogen doftade och hela naturen strålade och log i ungdomens första fågning. Den grå kojans hade till och med under de nyss löfvade rönarna fått en ungdomlig anstrykning. Det ojemna torftaket prunkade i frodig grönska och så väl derifrån som ifrån täppans gräsmatta lyfte maskrosorna högt sina lysande blomkorgar, liksom ville de bjuda sitt guld åt dagens fattiga hjeltinna.

Dörren stod öppen — tysta inträdde vi den ena efter den andra, till dess vi samlats kring den blinda, i hvars knä vi under högljudda gratulationer nedlade de medhafda häfvorna af kaffe, socker, färskt bröd m. m.

Kojans inre, såsom det då tedde sig, står ännu lifigt för mitt minne: Spisen upptog nära en fjerdedel af rummet och på den sidan deraf, som ej hade eldstad, stodo uppresta nyss utslagna björkqvistar, på det grofva, ojemna golfvet låg friskt doftande elggräs och på de af ålder och rök svärtade takbjelkarne sutto i allsköns lugn tvänne filosoferande hönor. Midt emot dörren var gafvelfönstret beläget med sina små blyinfattade glasqvadrater, skimrande i alla regnbågens färger; dessutom pryddes det af en ren och hvit gardinbit och ett par blommande balsaminer. Framför fönstret stod ramnsdagsbordet, en grof, men ren handduk var bredd deröfver och derpå prunkade i en stenkruka en väldig qvast af blåsippor, hvitsippor och häggblommor, hvilka tillsammans förlänade något ungdomsfriskt och behagligt åt den åldriga stugan.

På en hög hvitmålade »dragkista» stod husets porslinsförråd exponerad. Först tronade då en ståtlig och grannt utsirad tillbringare, hvilken från sin upphöjda plats vände en förnäm, fast något spräckt profil åt den inträdande. Den och några storblommiga kaffekoppar, hvilka gjorde sig all möda att dölja förlusten af öron, hade tydligen sett »bättre dagar». Några spräckta hvita tallrikar, en karott, en sockerskål och tvänne glas syntes tillhöra en yngre anspråklösare generation. På väggarna hängde några af rök svärtade tafior, bland andra en föreställande »Lidner i sitt hem», hvilket i förbigående sagdt såg så torftigt och trassligt ut, att madam Linds i jämförelse dermed kunde kallas elegant.

Vid fönstret på långsidan stod Fias väfstol, i hvilken en lärftsbit för tillfället var uppsatt. Detta fönster skymdes hvarken af gardin eller blommor. Fia behöfde det sparsamma ljus, som insläpptes genom de små rutorna. På fönsterposten hängde endast almanacken och en liten spegel. En säng och ett par klumpiga karmstolar fullständigade stugans möblering.

I en af de sistnämnda satt nu dagens åldriga hjeltinna med knäet fullt af paket och med händerna välsignande utsträckta öfver våra hufvud.

Fia gjorde upp eld för att koka kaffe och madam Lind föreslog, att vi skulle fira dagen ute under rönarna. »Jag ser visserligen ej Guds härliga natur,» sade hon, »men jag känner doften från Hans örtagård och hör foglarnes lofsånger.»

»Söta, snälla madam Lind, berätta en saga för oss!» ljöd den vanliga bönen — denna gång från den yngsta — sedan vi på bästa sätt placerat oss under rönarna.

»Barn,» svarade då den gamla med allvarlig

och sorgsen röst, »viljen I först lofva mig en sak? — Kalla mig aldrig *madam Lind!* Detta namn, som utgjort mitt lifs olycka, vill jag ej höra uttaladt från edra läppar. Kallen mig såsom I mången gång förr i er barnlighet brukat: madam Blind. Lofven I det?»

Ehuru helt häpna öfver hennes begäran svarade vi dock »ja.»

Gumman återtog: »I hafven bedt om en saga. Denna gång vill jag för er omtala mitt lifs sorgliga saga. Men, märken det, barn, endast för att visa er, huru menniskan under ett helt långt lif kan få lida för och begråta sina obetänksamma och lättsinniga handlingar i ungdomen.

Äfven jag hade ännu ett godt hem och en kärleksfull fader, men en moders kärleksfulla skydd och ledande hand voro likväl jag och min ett par år äldre syster tyvärr i saknad af; hon lemnade oss för alltid, då jag endast var tre år gammal. Min far var bruksinspektör och åtnjöt allmän aktning och vårt hus var känt såsom angenämt och gästfritt.

Vi erhöilo en efter den tidens fordringar god uppfostran, hade en guvernant, som ansågs ovanligt skicklig och bildad och som äfven lärde oss allt utom det *enda nödvändiga*. Visserligen hade vi också kristendomstimmar, men jag tror, att hon var lika glad som vi, när vi äntligen rabblat upp de långa katekes- och psalmlxorerna. Hvad vi läst och om vi förstätt det, frågades det aldrig efter.

Hon lärde oss i stället älska en annan läsning, hvilken för ett ungt sinne kan blifva högst förderlig, då den företages utan omdöme och urskilning — nämligen romanläsning. Och i min ungdom öfverfödade det af gudlösa, slippiga och fantasiuppjagande romaner; just sådana var det vår guvernant sjelf läste och äfven satte i händerna på oss — och som jag i synnerhet riktigt slukade med passion.

Jag blef konfirmerad, hade uttalat de dyraste löften under djup rörelse och många tårar, hade fattat så många goda och allvarliga föresatser; hade fått som jag trodde ett intryck för lifvet. Men min guvernants ord, att jag sedan jag nu blifvit stor dam, nog sjelf snart skulle få spela rollen af hjeltinna i någon intressant roman, gjorde dock det djupaste och varaktigaste intrycket. Och som jag såg bra ut, var liflig och glad, blef jag ock inom vår sällskapskrets firad, eftersökt och smickrad, så att de allvarliga föresatserna allt mer trängdes i bakgrunden af egenkärleken och fäfangan.

Någon för mig passande hjelte fann jag dock ej; de unga män, som gjorde mig sin kur, voro för alldagliga att komma mitt romaneska hjerta att klappa.

Mitt glada sorgfria lif tog dock snart slut. Då jag knapt var 20 år, dog min far och som han ej lemnade något efter sig, måste min syster och jag för alltid lemna vårt glada lyckliga barndomshem.

Jag kom till L—s prestgård — presten der var en släkting — och der hade jag det nog godt och bra, men mitt lifliga sinne tröttnade dock snart vid det tysta, enformiga lifvet hos det gamla, barnlösa paret.

Mina romantiska griller hade ock så till vida förändrat sig, att jag nu icke längre undrade, hvarifrån jag skulle få mig en hjelte, utan huru jag skulle kunna få ett eget hem och en egen verkningskrets.

(Forts.)

Sen till, ärade läsarinor, att Idun finnes hos alla edra bekanta!

Rationel kosmetik.

(Slut fr. föreg. n.r.)

Vi vilja nämna några tillförlitliga medel, hvilka obetingadt kunna användas:

Mot flottig hy: koncentreradt alkaliskt tvättvatten, efter detta tvättpulver och D:r Kühnes hyförbättringsmedel (Se Kühnes Kosmetik).

Mot solbränna: bstrykning msd söt grädde.

Mot brun hy: alblompasta.

Mot hettblemmor: violtoalettättika.

Mot hudskörhet: gold-cream och tvättpulver.

Mot hudfjällning: heta bad.

Mot blekhet: blyfri pasta i rosa eller rödt.

Lika sorgfällig vård, som man eggar huden, bör man egga tänderna och munnen, ty mycket beror derpå. Alla tandpulver, som innehålla mjölksocker, lindkol, alun, borax, cremor tartari eller salicylsyra, äro skadliga för tänderna. Munvattenessenser, i synnerhet desinficerande, motarbeta genom sina anti-septiska beståndsdelar svamp- och vinstensbildningar. Tandtvåler innehålla vanligen mycket natrium-hydrat, som gör tänderna lösa, och tandpasta — odontin — har ofta bland sina beståndsdelar alun, honung eller sockersirup, hvarför man bör vara försiktig i användandet deraf.

En liten mjuk, vit, välformad hand höjer mycket den personliga skönheten. Derfor bör man vårda äfven handens skönhet.

Röda, spruckna händer och korta oformliga naglar anses beteckna bristande skönhetssinne. Händerna bli sammetslikt mjuka och glatta, om man på aftonen efter tvättningen ingnider dem med white gold cream och påtager ett par tvättskinshandskar, hvilka man behåller på under natten. Naglarnes vård afser att gifva dem glans och genomskinlighet samt att afslägsna oregelbundenheter. Man har då nagel-polerpulver, *poudre pour les ongles* och *nail-powder*, hvilka dock böra användas med försigtighet, enär de hämma naglarnes växt.

Håret bör man ock vårda omsorgsfullt, ty den af eget hår framställda frisyren är dock vackrast. Vill man konservera sitt hår, bör man hålla hufvudsvålen ren, hålla håret vid den naturliga fettgraden och genom lösande vatten befria det från mjäll och dam. Derigenom öppnas porerna och stärkas hårrötterna. Oljor af reseda, mandel och akasia samt pomador af orangeblommor och hyacinther hafva visat sig värda att uppmärksammas. För de s. k. orientaliska härfärgningsmedlen kan ej nog varnas.

Är ut, är in utgifvas otaliga tusenden för kosmetiska medel, hvilkas sammansättning ingen känner. De hjelpa nog mest den, som bringar dem i handeln. Ville man endast vänja sig att använda mycket vatten, frottera sig väl, hålla blodet i omlopp och afstå från snörlif, färgning och sminkning, så skulle nog efter hand klagan förstummas, att det qvinnliga slägtets kraft är i aftagande. De sundaste kvinnorna äro nog de, hvilka ej känna de moderna qvacksalverierna. De bibehålla ännu vid mogna år något friskt och ungdomligt, under det de, som försökt alla toalett-konster, förefalla i förtid åldrade. Derfor, mina damer, böra vi följa de urgamla lagar, hvilka ej innehålla en enda af de naturvridiga föreskrifter, som våra moderna qvinnor så gerna följa.

D:r J. B.

Lilla Folke.

Teckning efter verkligheten.

Han är en liten tjock, trind, välmående pilt på två år. Hans lilla runda ansigte skiner af helsa och belåtenhet och när han ser på någon, är det alltid med ett gladt leende, som gör hans runda ansigte likt en skinande sol och drager ihop hans små ögon till ett par streck. Lilla Folke är inte vacker; hans stygga moster påstår, att han liknar fru Jenny Nyströms små troll, tecknade någonstades i en jultidning, men han är glad och snäll, och man måste se honom i barnkammaren för att förstå, huru rar han är.

När han springer och leker, faller han ofta omkull och då rullar hans lilla trinda figur omkring som ett klot. Frågar man då: »Stötte Folke sig?» — så svarar han: »Åh ja», i det han med ett gladt leende reser sig upp och fortsätter sin lek. Händer honom »en förtret» och han i följd deraf behöfver göra ombyte af toalett, går han till sin sköterska och säger: »Så ja, Tlara lilla.» Och om hans mamma sedan säger till honom: »Så får inte Folke göra!» — står han en stund och ser på henne, om hon är allvarsam, springer så emot henne med utsträckta armar och säger smekande: »Lilla mamma, mamma lilla» och det med en min så innerligt glad och förnöjd, att ingen i verlden då kan vara ond på lilla Folke, allra minst hans mamma.

Odygder hittar han på, nya för hvarje dag, och utför dem, så fort han får tillfälle dertill, men alltid så putslustigt och skälmaktigt, att det blir till nöje både för honom och hans omgifning. Så t. ex. tog han sig en morgon, då han lemnats utan tillsyn, en promenad direkt från sängen ut i köket. Ingen fans heller der. Dess mera ogenerad tyckte Folke, att han var. Hans små spejande ögon upptäckte en honungskruka, stående så lågt på en stol, att Folke beqvämt kunde sticka sina händer uti den, hvilket han också gjorde. Hans sköterska kom och fann honom stå tyst och förtjust och ömsom doppa händerna i krukans, ömsom slicka dem och allt emellanåt torka dem på sin långa nattskjorta. När han såg sig störd uti sitt olofliga förehafvande, sade han endast: »dodt, mera dodt,» och så skrattade han af hjertans lust.

Lilla Folke kan också bli förargad, om någon retar honom. Han spottar då och säger: »pfu tej» lika kraftigt och ärligt menadt, som om han kunde säga ett rent »fy dej!»

Många små historier kunde jag berätta om den lille odygdspsäsen, men det blefve för vidlyftigt. Jag vill endast säga, att lille Folke eger en stor skatt, hvilken han kan ösa ut med fulla händer och derigenom vinna all den jordiska lycka och förnöjsamhet, som andra sträfva efter i hela sitt lif utan att nå: hans skatt består i ett *godt hjerta* och ett *gladt lynne*, och det har han, påstås det, fått i faddergåfva af moster **Anna**.

Konst och literatur.

A Törnäs tafvelotteri, upptagande flere praktiga målningar af den framstående konstnären, fasta vi allmänhetens synnerliga uppmärksamhet. Dragningen kommer att försiggå detta år. Lotter finnas ännu att tillgå hos hrr bokhandlare.

Af Glam, den kände och omtyckte författaren John Johnssons berättelsesamling, har tredje, fjerde

och femte häftet utkommit med gladt och lifvande innehåll och treflig utstyrel. Vi rekommendera den muntra lektyren för de långa kulna förvinterskväl-larne.

Bland furor och granar. Af Lars Lunell.

Boken innehåller ett flertal berättelser ur folklivet i Dalarne. Vi tro att förf., sjelf en folkets son, på flere ställen lyckats ganska väl träffa folktonen, om han än visar benägenhet att låta sina hjeltar tala väl konstladt och högratvande.

Dansen.

Ett par föreläsningar för damer och herrar, unga och gamla, af **J-n G-g.**

III.

I min föregående artikel yttrade jag, att dansskolan äfven har en betydelse som en förskola för umgänget könen emellan.

Då ännu, ty värr, *samskoleiden* icke lyckats att hos oss mer än i några få enstaka fall tränga igenom, är det blott i dansskolan, som denna idé nödvändigtvis måste realiseras. Men det sätt, hvarpå detta hittills skett, har, med undantag naturligtvis, hvarken varit till fromma för väckandet af föräldrarnes lust att sända sina barn i en offentlig dansskola, eller till fromma för samskoleidéns framgång i det större.

Ty, såsom man ofta ledt våra dansskolor, ha dessa nästan urartat till nöjelokaler, der ungdomen träffats för att drifva lek och nöje, eller beträffande de vuxna en smula — kurtis.

Läraren har ansett sig fylla allan rättfärdighet, när han ledt ett dansnummer. Pauserna ha eleverna fått utfylla, huru de behagat, och det är klart, att ungdomen begagnat sig härpå på det sätt, som bäst behagat den samma. Pauserna mellan danserna ha därför blifvit till stunder för diverse — låt vara ganska oskyldiga — »flirtations» som fortsatts efter lektionernas slut. Men läraren har icke tillsett, att eleverna under dessa pauser fått lära, huru man kan umgås könen emellan *utan* denna bismak af kurtis och annat pladder.

I en dansskola af verkligt god ton får sådant aldrig passera. När en dans slutat och hvilopausen inträder, får eleven lära sig att, innan han återvänder till sin plats, uppvakta sin *moitié* och föra henne till hennes plats på ett artigt och belevadt sätt — allt under lärarens vakande öga.

Något stoj, spring, promenerande med hvar andra, o. d. under pauserna får icke tillåtas, då dessa äro afsedda för hvila.

Det får i en sådan skola — en dansskola sådan den bör vara — aldrig glömmas, att det är en *skola*, icke ett ställe för lek eller endast förströelse.

Då skall också gossen eller ynglingen af sig sjelf få en förnimmelse af det milda inflytande, det andra könet öfvar äfven i barndomen och ungdomen. Han skall af sig sjelf lära sig att skicka sig på ett godt och behagligt sätt bland jemnåriga flickor, och å båda hållen skola den kantighet och de olater, som annars vidlåda umgänget mellan gossar och flickor i skolåldern, så småningom försvinna.

* * *

Det är några önskemål beträffande våra dansskolor jag här i korthet velat framställa. Ofantligt mycket vore att tillägga, men detta får vara nog.

Jag tror, att man så småningom skall komma till insigt om det i många hänseenden upp-

fostrande inflytande en väl ledd dansskola har för ungdomen, och att — när det visar sig, att det finnes dansskolor, som söka uppfylla de anspråk, som här framställts — föräldrarna icke heller skola undandraga dem den uppmuntran, de äro i behof af, för att kunna fortgå på den goda vägen.

Teater och musik.

Kungl. operan. Den tionde reprisen under innevarande säsong har gått af stapeln. »Romeo och Julia» uppfördes sistlidne måndag med hr Strandberg och fröken Klemming i titelrollerna. Den senare har förut uppträdt som Julia, hvars parti hon utför på det förträffligaste. Ny i sin roll var deremot hr Strandberg. Intresset för aftonen koncentrerade sig och förnämligast kring honom. Och trots minnet af föregångaren i denna roll lyckades hr Strandberg med sin sång så fångla åhörarna, att säkerligen mer än en glömda alla jemförelser och endast lyssnade till den väljudande stämman, som nu var utsedd att tolka Romeos sköna parti. Ett mera klockrent och musikaliskt föredrag torde man och sällan få höra. Kunde den vackra stämman äfven vinna något i styrka! Hr S. lyckades med ett ord förträffligt lösa sin svåra uppgift, och detta ej blott i vokalt hänseende. Hans spel, som vid den första Faust-aftonen erhållit liksom en väckelse, var äfven rätt tillfredsställande, men bör dock kunna erhålla ännu något mera lif och skiftning. — Hr Lundmark tyktes ej kunna sig rätt hemmastadd i Tybalt's roll, liksom också hr Lindens utförande af Merrutios parti i vokalt hänseende lemnade åtskilligt öfrigt att önska. Hrr Lundqvist och Sellergren samt fröken Karlsohn fylde som vanligt väl sina platser. Körerna gingo förträffligt, och orkestern under hr Hennebergs ledning häfdade sitt gamla rykte. Balletten likaså. Salongen var fylld till sista plats. Bland de närvarande märktes konungen, kronprinsen och prins Carl med uppvaktande.

K. dramatiska teatern uppförde torsdagen den 18 dennes för första gången efter flere års hvilas Shakespeares ypperliga lustspel »Mycket väsen för ingenting». Hvarken utförande eller uppsättning svarade dock så alldeles mot de kraf, man är van att ställa på denna vår förnämsta talscen. Hr Fredriksons (Benedikt) replikbehandling och fru Fahlmans (Beatrice) friska och lifliga spel äro visserligen värda allt erkännande. Men båda två och ännu mera de öfriga voro så att säga allt för moderna. Med ett ord: den rätta stilen i det hela saknades. Ett par förträffliga typer presterades dock af hrr Boeckström och Norrby såsom de enfaldige emottjenarne Surkart och Nypon. — Stycket väckte emellertid som alltid lifligt bifall.

I afton gifves å denna teater för första gången »Galeotto», dram i tre akter och ett förspel af José Echegaray, fri öfversättning efter Paul Lindaus bearbetning af det spanska originalet af Oscar Wijkander. Rollerna jämte deras innehafvare äro: Don Manuel — hr Hillberg; donna Julia — fru Rundberg; Don Severo — hr Thegerström; Donna Mercedes — fru Fahlman; Miguel, deras son — hr Personne; Ernesto, skriftställare — hr Palme; en läkare — hr Örtengren; en värdshusvärdinna — fröken Klefberg och en betjent — hr Bergqvist.

Svenska teatern utvecklar under sin nye ledare en liflig verksamhet. Åter har ett nytt stycke upptagits, nytt för denna scen åtminstone. Det är det franska lustspelet »Tricoche et Cacolet» af den kända firman Meilhac och Halévy, som under namnet »Snygga pojkar» sistlidne tisdag å denna scen uppfördes och der väckte stormande munterhet. De båda hufvudrollerna Tricoche och Cacolet utfördes af hrr Holmquist och Varberg, af hvilka i synnerhet den förre är förtjent af synnerligt erkännande för det roliga och karaktäristiska sätt, hvarpå han utförde sin roll. Hr Varberg har äfven goda pointer, men öfverdrifver ofta. Stycket är alltigenom ett förklädnadsstycke: hr Holmquist t. ex. uppträder väl i minst ett dussin olika förklädnader, den ena roligare än den andra. Och publiken, som första aftonen var ganska talrik, skrattar och har roligt.

»Lifvet på landet», bearbetningen af Fritz Reuters allbekanta arbete med samma namn kommer snart upp på denna scen med hr Holmquist som Onkel Bräsig.

Å denna scen uppträder från och med fredagen i denna vecka direktör August Lindbergs sällskap. Början göres med Björnsons här aldrig förr gifna 3-akts-skådespel »En handske», hvari hufvudrollerna utföras af fru Julia Håkansson (Svava), hr Lindberg och fru Boström (hr och fru Riis, Svavas föräldrar)

hr Gunnar Lundberg (Alf Christensen, Svavas fästman). Vidare gifves »Gringoire», hvars titelroll lär höra till hr Lindbergs tacksammaste uppgifter.

Vasateatern gifver fortfarande med god framgång »Tre fruor och en man» samt »Kolhandlarne». Utförandet i den förra pjesen har nu vunnit än mera i friskhet och lemnar intet öfrigt att önska. I »Kolhandlarne» firar fröken Anna Pettersson fortfarande triumfer, förträffligt sekunderad af hr Kloed.

Södra teatern öppnar sina portar på lördag med den gamla välkända operetten »Orpheus i underjorden». Godt samspel, som man nu alltid är van att finna på denna scen, god uppsättning, lysande utstyrelse och präktiga balletter skola nog bidra till att göra detta stycke till en kassapjes för Södra teatern.

† Ett dödsfall har i dessa dagar inträffat, som kommer att kännas djupt i vida kretsar. Sistlidne måndags afton afled nämligen kormästaren vid k. operan härstädes August Edgren efter någon tids sjuklighet. På personer torde hafva gjort sig så förtjenta om kvartett- och körsångens höjande i vårt land som hr Edgren. Edgrenska kvartetten har med den nu afidne som anförare vunnit nästan världstrykte. Sjelf har E. komponerat ganska många synnerligen anslående kvartetter och körer. Såsom ledare för flere framstående mansköror i hufvudstaden och under de senaste trenne åren som kormästare å k. operan har han utvecklat en verksamhet och visat ett nit, som äro värda det största erkännande. I vidsträckt kretsar känd och afhållen för sitt vänsälla sätt, sin godmodighet och hjälpsamhet, skall han af dem länge och djupt saknas.

Den 24 okt.

F. Hbg.

Ny musiklitteratur.

Från **Ab. Lundquists** välkända musikförlag hafva följande nyheter utkommit:

Lofsång. Julhymn för en röst och piano med ackompanjement af violin (svensk och fransk text), tillagnad fröken Anna Klemming, op. 19, af *Adrian Dahl*.

Tre sånger med ackompanjement för piano, af *Alfred Genser*.

Valda sånger för en röst, med ackompanjement för piano, op. 45—49, upptagande »Pagens aria» ur op. Hugonoterna; »Det är min vän», romans af Marie Antoinette; Romans ur op. Regementets dotter; »Långt ut på haf», sång af Frederic N. Löhr; »För evig tid», sång af Arthur Sullivan.

Bassisten, samling af omtyckta sånger vid piano, op. 17 och 18: »Kyrkklockorna» och »Längtan» af *Alfred Genser*.

Bassångarens repertoire, andra samlingen, arier och sånger med piano: op. 18, Recitativ och aria ur op. »Neaga» af Hallström.

Italienska nätter. Sex sånger med piano af *Densa Tosti* och *Rotoli*: op. 6 »Ninon» af *Tosti*.

Längtan till våren. Fantasi för piano af *Anna Moberg*.

Adjutantmarsch, tillagnad kapt. Fred. Gillis Trefenberg, af *Paul Henneberg*, spelad af vaktparaden och å Hasselbacken.

Ein flotter Studio. Marsch-polka af *Philipp Fahrbach jr.*

Den lille Fiskerpige. För pianosolo af *Ludolf Waldmann*.

Romance för piano, tillagnad *Desirée Artot*, af *P. Tschalkowsky*.

Chanson russe, romans för piano, af *S. Smith*. Op. 31.

Scene de ballet, för piano af *S. Smith*. Op. 210.

Tre duetter för 2 flöjter eller flöjt och violin, af *Carl Kreith*, redigerade af *Louis Müller*. Hvarje duett innehåller: Allegro, romans, menuett och rondo.

Ett storstadsbarn.

Berättelse för Idun

af Johan Nordling.

(Forts.)

Om en stund hörde han sin hustru stänga ytterdörren till butiken utåt gatan och i det samma slog klockan i Maria nio med

gälla slag; strax derefter svarades från fjerran af Katarina som af ett svagt eko, och nedom bergen blandade »Tyskan», Storkyrkan och Riddarholmskyrkan sina malmröster samman till en trettonig vesperringning.

Innan fem minuter ytterligare voro gångna, hade han den lilla frun vid sin sida; hon lade sin runda arm under hans och drog honom med sig ut kring trädgården att mönstra de nya nejlorna och spenaten, som just börjat skjuta en späd, ljusgrön brodd likt färgstänk öfver den svarta jorden.

När allt var vederbörligen afsynadt och beundradt, togo de plats vid hvar andras sida i bersåen; qvällsvarden väntade der inne, sade hon, men pappa Rebolledo skulle först i ro sluta sin toddy, och som de sutto der, smög sig den ljumma aftonens behagliga tystnad öfver dem, och de försjöko i egna funderingar, medan minuterna gingo spårlöst förbi.

Till sist bröt emellertid hon tystnaden; i regel plägade nu mera äfven hon tilltala honom med det häfdvunna »pappa Rebolledo», som i hennes mun var ett smekord. Men när hon nämde honom vid hans borgerliga namn, spratt mannen till, ty han visste, att hon då hade något särskildt allvarligt på sinnet. Och detta gjorde hon nu:

»Adolf.»

»Hvad vill du, min vän?» sade han och rättade sig upp.

»Detta är allt godt och väl; men du vet, hvad vi sakna, hvad åtminstone jag saknar. Det är en tomhet i vårt lif, som jag känner lifigare för hvar dag, som går. Ja, du förstår godt, hvad jag menar, så ofta som vi talat om den saken förut.»

»Seså, är du nu der igen,» bröt han otåligt ut. »Ha vi det inte bra nog, som det är, utan att dra på oss nya bekymmer och nytt besvär.»

»Men, Adolf,» bad hon och försökte göra sin röst smeksam, »kan du då inte till sist låta beveka dig, att jag får min vilja fram. Något besvär skall du visst inte behöfva ha, det lofvar jag dig, och du skall få se, att du sjelf snart har lika mycken glädje utaf det som någonsin jag.»

Han ryckte på axlarna och satt tyst. Men efter några ögonblick reste han sig upp och sade, i det han gick:

»Ja, gör för resten med den saken, som du vill. Förr får jag väl ingen ro, kan jag tro. Men kom inte sedan och beklaga dig för mig, när du ångrar dig.»

Om hon skulle beklaga sig — om hon skulle ångra sig! Ack nej; den lilla frun, som efter långa strider vunnit sitt mål, sprang upp glad som en ärla, och hon fick pappa Rebolledos högtidliga, halft motsträfviga ansigte ned till sin röda mun för varma, tacksamma kyssar.

»Du är ändå en liten rar gubbe,» sade hon. Dagen derpå kom Ruth i huset.

IV.

Ruth.

Ja, midt på blanka hvardagsförmiddagen stängde fru Berg för en gång sin butik till grannarnes utsägliga förväning. Hon var borta en timme, kanske två, och när hon kom åter, ledde hon ett barn vid handen, en sexårig liten flicka med gult, gult hår, som glänste likt silke i solen.

Långt bort från den stora stadens andra sida, från det bullrande Norr, der rutorna i det gamla barnhuset dygnet om skälfde vid dånet från Drottninggatans samfärdsström, blef

Ruth med ens förd bort till dessa obekanta trakter, så fjerran som hon förr sällan varit, der ett nytt, främmande lif öfverallt öppnade sig för hennes nyfikna blåa ögon. Och hon, som aldrig känt fader eller moder, blef vid en mors hand förd in i den lugna vrån bakom den gröna porten, der pappa Rebolledo sysslade midt upp i middagshettan bland blommor och träd och der bofinkarne sjöngo.

Hvad den lilla frun var lycklig och stolt, när hon kom med sin skatt. Och ej ens pappa Rebolledos skepticisism höll profvet; han kände genast en alldeles särskild värme inom sig — en främmande ljuf värme, hvilken han då för allt världens guld ej skulle kunnat tvingas vidgå — när den lilla leddes fram och af sin nya mor lockades att säga efter det märkvärdiga namnet: »pappa Jebolle — pappa Jebolledo», som aldrig förr öfver några läppar fått en sådan klangfärg som öfver denna späda mun. Och den lilla frun, hvars vänliga ansigte lyste ungdomligare än någonsin, tvang honom att känna med sina jordiga svarta fingrar på Ruths ljusa lockar — »hur mjukt, hur förtjusande lent!» — och slutade med att burdus lyfta »ungen» upp att pussa »pappa Jebolledo» — tänk eder! — rätt på munnen!

Men utifrån gatan genom portens och plankets springor lyste en hel rad nyfikna ögon af idel frågor: *hvad* monde detta betyda?

Nu började ett nytt lif i det gamla huset. Ruth ryckte med storm in i de nyförvärfvade föräldrarnes hjertan, in i deras hvardagslif och hvardagsvanor, och, innan de rätt visste ordet utaf, hade de så godt som förgätit den tid, då hon icke funnits der; de kunde icke längre tänka sig trädgården, de låga rummen, den lilla butiken utan henne.

Trädgården — ja, der hölls hon mest, när dagarne voro varma och klara. Hon lade i dagen ett synnerligt intresse för pappa Rebolledos göranden, och hon riktigt frässade af blommor, af hvilka hon ideligen samlade sina små händer öfverfulla. Och den förre, hvars stundliga sällskap hon blifvit, trodde sig snart hos henne upptäcka anlag till utsökt konstnär-

lig smak: hon valde beständigt de lysande och mest doftande.

»Hon har smak, du mor; hon har vid Apollo omdöme och smak. Du skall få se, det blir något stort af henne med tiden,» spådde han i förtjusning.

Emellertid gingo de glada sommardagarne helt snabbt sin kos, och det blef höst. Ute i täppan stodo ännu aplarne och syrenhäcken i löf, höstbruna, purpuröda, guldula löf, men öfver de svarta sängarne, skördade för året, bredde frosten om nätterna sin hvita filigrans, och äfven dagarnes luft blef bitande och grå, så att Ruth beskedligt måste hålla sig inne i kammarrvärmerna.

Och en vacker dag fick pappa Rebolledo taga fram partituren och den långa öfverrocken på, kyssa Ruth till afsked och tåga ned till »inrättningen» vid Gustaf Adolfs torg och köröfningarna för Norma.

Förunderligt: det sved en smula inom honom, att det fria sommarlifvet var förbi. Det var som om konsten, den »heliga konsten», betydde ett grand mindre för honom än förr och något annat trängt sig emellan denna och hans hjerta.

»Hvart skall du gå, pappa Jebolledo? Jag vill följa med,» förklarade Ruth, och det gjorde icke saken bättre. Det kunde hon dock ej få, något som hon hade mycket svårt och behöfde lång tid att fatta.

Nu uppstod ett nytt bekymmer. Ruth måste sysselsättas; ut på gatan att leka med de andra ungarne ville de icke släppa henne, och någon sorts undervisning måste hon ju ock ha — hon kunde ej få gå som en liten vildinna.

Medan pappa Rebolledo om förmiddagarne var borta, sällskapade hon för det mesta med den lilla frun i butiken; visst var hon i vägen och besvärlig, men det var ett kärt besvär och hennes muntra joller den högsta förströelse.

Men när pappa så kom åter igen, trött af den tunga tienstgöringen och den långa vägen; när den enkla middagen var undanstökad, bordet i hans rum, som nu mera upphöjts till rang, heder och värdighet af matsal, afröjdt, då tog

han genast itu med Ruth och abeboken, för henne offrande den lilla middagslur, som sedan länge varit en af hans käraste vanor. Och den »store konstnären», som skulle känt sig dödligt sårad, om någon tillföreने förmenat honom vilja slösa sina upphöjda »evner» på låga guvernantsysslor, satt der timme efter timme, dag efter dag så from och tålig med barnet i sitt knä och boken framför sig, stafvande och prantande med detta vaknande unga ingenium.

Han hade riktiga skolmästareanlag, pappa Rebolledo, det kommo både han och den lilla frun under fund med! Han hade aldrig annat dem förr, men de lågo slumrande inom honom och hade endast behöft denna fördröjda väckelse för att utveckla sig i all sin glans.

Ruth var för öfrigt en riktigt läraaktig och fink disciplin. Hon hade ett lifligt sinne, och en klar och öppen fattningsgäfv, som var mottaglig för nya intryck och nya lärdomar som ett mjukt vax. Och de dagarne skulle vara lätt räknade, då icke den stora tuppen på första sidan kände sig föranlåten att värpa fitens belöning i form af söta rariteter, de der lifligt förde i tankarne den stora russin-lådan i den lilla butiken och pappa Rebolledos pastiljdosa.

Men skymningen föll tidigt på, lampan tändes och pappa Rebolledo afbröt med en förstulen liten suck sin pedagogiska verksamhet (så kär hade den blifvit honom!); ett varmt godnatt till Ruth — ty hon sof sedan länge, då han åter kom hem — den långa öfverrocken på; och när klockan i Maria visade på slaget tre quart till sex, då vred sig den gamla grönmålade porten på nytt med gnissel kring sina gångjern, pappa Rebolledo anträdde sin vandring till konstens tempel, och den fitiga skonätlerskan tvärs öfver gatan ruckade sitt schwarzwaldurur...

(Forts.)

Bidrag i alla ämnen mottagas med tacksamhet.

Helsovård.

Varning för blodförgiftning. Det är i högsta grad farligt att röra i eller gräfv i jord med handen, om på den finnes äfven ett mindre sår blott. Jorden, i synnerhet den gödda, innehåller en massa bakterier, hvilka, om de inkomma i ett sår, förorsaka blodförgiftning. Har man ett sår på handen, men dock är nödsakad att arbeta i jorden, bör man ombinda såret med en lapp, doppad i treprocntig karbolsyrelösning. J. B.

Brännblåsor undvikas, om man genast man bränt sig håller stället öfver brinnande eld eller ännu bättre drager det hastigt genom eld. Smärtan är visserligen för ögonblicket stor, men hvarken blåsa eller sår uppstå. Naturligtvis gäller detta endast om sådana brännår, hvilka man så lätt ådrager sig under sysslandet vid spisen, men hvilka dock ofta vålla långvarig olägenhet.

Möblerna.

Rottingstolar rengöras bäst, om man vänder dem och tvättar dem grundligt med en svamp, fylld med kokhett vatten. Derefter få de torka i tvärdrag. Härigenom blir flätningen åter spänstig och hvit, så att den ser ut som ny.

Husgerådet.

Svart- eller brunpolerade tafvelramar rengöras med petroleum. Man gjuter

ett par droppar på en yllelapp och gnider dermed ramen. Sedan får den en lätt afrifning med en torr lapp.

Matlagning.

Mjölpudding. Ett kvarter mjölk, 8 lod smör och 8 lod socker sättas på elden att koka; afredes med 8 lod potatismjöl, upplöst i litet mjölk. När smeten svalnat, irörs 8 äggulor, en i sender, litet citron och sist hvitorna af de åtta äggen, vispade till hårdt skum. En form glaceras med brynt socker; smeten hålles sedan i formen, som ej får fyllas mer än till hälften och nedsättes i kokande vatten och får koka i 2 timmar. Serveras varm med sylt eller saft. Utan signatur.

Rifven ost. I hvarje hushåll får man lemningar af ostbitar, som torkat, och hårda kanter, som icke kunna användas sådana de äro. De senare skrapas med knif och tvättas i ljumt vatten samt rifvas jemte de förra på rifjern, fuktas med konjak och få stå i slutet kärl öfver natten. Dertill blandas kallt, godt smör, stött kummin, litet dito kryddpeppar, dito nejlikor och litet sirap, hvilket arbetas väl med en träslaf. E.

Sillåda till smörgåsbord. En sill lägges att urvattnas ett par timmar. Benen fräntagas och köttet skäres sedan i mycket små tärningar. Dessa strörs i en smord form eller blecklåda, hvar öfver slås ett ägg, sammanvispadt med lika mycket grädda. Litet socker till-

sättes efter smak. Gräddas i lagom varm ugn. Amy.

Bakning.

Delikata sirapsskorpor. 5 skålp. hvete-mjöl, 5 skålp. fint rågmjöl, som bör vara torrt och varmt vid degsättningen, 5 kvarter mjölk, ¼ kanna sirap, 1 skålp. smör, 10 & 12 matskedar god, färsk öljäst. Då degen, väl jäst, skall utbakas, inarbetas i den 4 lod skurna pomeransskal och 4 lod fenkol. Skorpona gräddas i temligen varm ugn. E.

Citronkaka. Till 1 skålp. strösocker tagas tolf äggulor, som vispas till samman med sockret; deri röres 1 skålp. förvalda, rifna potatis och det rifna skalet af 2 citroner samt äggvitorna, slagna till hårdt skum. Degen slås i aflånga bleckformar, dem man smort med smör och bestrött med stötta hveteskorpor. Serveras till kaffe och te i skifvor, sedan de kallnat. E.

Profllappar. 1 ☉ socker, 1½ kvart. mjölk, 12 matsk. skiradt smör. Finstötta nejlikor, finstött kardemumma, 2 lod soda upplöst i kallt vatten, mjöl, så att det blir lagom tjockt. Utkastas till fingertjocklek och uttages i formar. Signe.

Fräs-kaka. 8 st. ägg vispas med 1 ☉ fint socker, sedan lägges 2 teskedar hjorthornssalt, upplöst i hett vatten samt en tesked cedroolja, 2 ☉ mjöl. Till sist ¾ urtvättadt smör. Signe.

Koppbakelse. 1 kopp ägg vispas väl med 1 kopp fint socker. Derefter en kopp hvetemjöl och till sist en kopp tvättadt och skiradt smör och några droppar cedroolja. Små formar fyllas till hälften. Gräddas i lagom värme. Signe.

Potatis-kakor. ½ kappe rå potatis skalas och tvättas. Derefter rifvas de mycket fina å rifjern. Tre, fyra hela ägg och litet hvetemjöl (ungefär 3—4 matsk.) och litet salt iblandas. Gräddas som tunna pannkakor och ätas till köträtter. Signe.

Palt-bröd (Åländsk rätt). Af en del dricka och två delar blod, litet mejram, stött peppar och groft rågmjöl göres en deg som till vanligt rågröd. Den arbetas väl med jäst. Jäser upp och bakas som vanliga hålkakor. Dock ej mycket tunna. När brödet är väl gräddadt, hänges det på stänger att torka. Då det skall anrättas, brytes det torra brödet i stycken och upplötes i vatten, hvarefter det får koka upp till en tjock gröt. Serveras med skiradt smör. En kraftig rätt för blodfattiga. Signe.

Mammas kringlor. Fem hårdkokta äggulor rifvas på rifjern och blandas tillsammans med ¼ ☉ smör, ¼ ☉ hvitt socker och 2 ☉ mjöl. Degen rullas till små fina kringlor. Gräddas i svag ugnsvärme. Amy.

Inläggningar.

Ättikskörbär. Man tager kärnorna ur sura körsbär. Bären läggas i god,

SANDGREN, Regeringsgatan 6, Lager af de bästa UR

John Hultenberg's Tricotvaruhandel, Regeringsgatan 28, Stockholm.

stark ättika, hvari de få ligga ett dygn. Derefter upptagas de och vägas. Lika mycket hvitt farinsocker tages och nedlägges hvarfals med bären, små bitar kanel och några nejlikor, uti en burk, som öfverbindes. Sedan de stått en tid, så att sockret hunnit smälta, äro de utmärkt goda till hvad stek som helst och stå sig i årat. A. W.

Att inlägga lök. Små hvita lökar få ligga ett par timmar i kallt vatten, då skalen gå lätt utaf. Sedan läggas de ett dygn i kall, bra salt saltlake, hvarefter de upptagas och kokas i vatten med litet salt uti, tills de blifva mjuka och klara, då de utbredas på ett rent och torrt linne, der de få ligga, tills de blifva kalla och torra, då de hvarfals nedläggas i en glasburk med hvitt farinsocker, små bitar muskot-blomma och hvitpeppar; socker tages efter behag. Derefter påslås god hvit stark ättika, så den står väl öfver löken, hvilken öfverbindes och kan förvaras året om; en utmärkt god sallad till stek. A. W.

Sockergurkor med ättika. Elfva stora hvita slanggurkor skalas och klyfvas; innanmätet uttages med en sked. De läggas sedan i friskt vatten ett dygn; förvällas derefter i vatten, som kokar, då man lägger dem uti, och skola vara mycket mjuka, då man tager upp dem. Fem kvarter vinättika af finaste sorten uppkokas tillika med 1 1/2 @ socker, en hel del nejlikor, inbundna i en lapp, kanel för ungefär 4 öre, dito ingefära samt hälften så mycket hvitpeppar som nejlikor. Gurkorna läggas i att koka, tills de kännas väl mjuka och om möjligt blifvit klara, då de plockas nått upp och få svalna, innan de läggas i burken. Laken kokas sedan något och nejlikorna tagas upp; ättikan slås sedan öfver gurkorna. Gurkorna skola läggas upp på linne, då de tagas upp efter första kokningen. Amy.

Konservering.

Ett bra sätt att förvara färskt, salt och brynt kött. Af 1 kanna vatten, 1 skålp. salt, 1 lod salpeter och 1 lod socker kokas en lake, som sedan får väl kallna. I denna nedlägges köttet. E.

Efterrätter.

Pannkakskaka. 4 äggulor, 1 kvarter hvetemjöl samt litet socker vispas väl. Slås sedan i väl smorda stekpannor och gräddas i ugn. Sedan de blifvit uttagna och svalnat, lägges sylt eller äpplemosa emellan dem. De fyra äggvitorna vispas nu till skum med 4 skedblad socker, hvilket hälls öfver kakan, sedan den blifvit lagd på fatet. Derefter införes den ånyo i ugnen att sakta höja sig. Passar som dessert. Hilma.

Citronkräm. (En sats för omkring 50 personer.) 4 citroner, hvaraf skalet afrifves med socker och saften urkramas, ett halft stop hvitt franskt vin, 30 äggulor, 10 hvitor och så mycket socker man tycker vispas väl och sättes sedan öfver elden att uppkoka under flitig vispning. Aflyftes och vispas något, innan det uppslås i skålar. Utan signatur.

Hvarjehanda.

En förträfflig metall-putsomada kan man, enligt en utländsk facktidsskrift, erhålla genom uppvärmande af 40 delar fet rysk eller amerikansk mineralolja, 10 delar amerikanskt svinfött och 50 delar engelskt rödt (*Caput mortuum*). Sedan dessa ämnen väl blandats, fylles den ännu varma massan i bleckaskar. Pomadan kan göras väluktande med någon billig parfym, t. ex. nitrobenzol.

Läkareråd.

26 år. Er förfrågan skulle helt säkert varit besvarad, om den kommit oss till handa. Det bästa råd, vi kunna ge eder, är att uppmana er att vända er till en specialist i hud-sjukdomar, hvilken torde på grund af undersökning kunna upptäcka någon orsak (förkylning är det nog ej) och med ledning deraf anordna behandling. Möjligen föreligger någon parasitör (svamp-) sjukdom, eller beror sjukdomen på någon inre orsak. I er förfrågan finnas inga hållpunkter hvarken för det ena eller andra antagandet. Möjligen skulle ni ha nytta af den behandling, som föreskrifvits Wend i n:r 10.

Mimmi. Ett spetsglas Ronnebyvatten till hvarje måltid. Använd i öfrigt den behandling, som föreskrifvits Elsa i n:o 7. — Er väninna måste finna sig i att ha magra händer och trösta sig med, att hon eljes är vid godt hull och frisk. P. S. Nej, men det blir ganska lätt flere!

A. Ö-n. 1). Se svar till Wend i N:o 10. 2). Genom ofta upprepade ingnidningar af gul vaselin.

En äkta man. Rikligt med oskummad mjölk, öl och porter; bröd och mjölrätter; potatis, ärter och bönor; socker och sötsaker i allmänhet. Denna diet kräver dock en god mage, och fråga torde väl vara, om det kan vara berättigadt att blott för en dylik temligen lumpen anledning inleda en dylik kur.

A.-t. Munsår stå oftast i samband med någon rubbning i magens funktioner. Skulle således er mage på något sätt vara i oordning bör ni således i första rummet söka bot mot detta onda.

Conrad. 1). Nej. 2). Afhängnas enklast och säkrast (af läkare) med knif eller sax. Skedvatten är eljes ett af allmänheten mycket begagnadt medel. 3). Har föga betydelse. Honungen kan dock i sig själf vara olämplig för en svag mage och bör i alla händelser förtäras i små quantiteter.

Anna G. Skaffa er af läkare recept på opiumdroppar (*tinctura thebaica*) att ha till hands, när diarrhéet påkommer; förtär derunder blott uppkokt mjölk samt var i stillhet så mycket som möjligt. Anlägg ylleaggördel.

Lova. Dylika afrifningar äro mycket nyttiga, men vattnet bör vara högst 20° varmt, och kroppen froteras grundligt efteråt med en grof handduk. I sådant fall kan ni lugnt taga dem på morgnarna; kroppen häradas derigenom mot förkylningar.

Axelina. 1). Tag genast, när det onda påkommer, in 1 gram *antiföbrin* i pulverform och pudra kinden flitigt med potatismjöl, försatt med 10 % *zinkoxid*. 2). Detta hjälper ej med medicin, utan är af rent psykisk natur. — Är ni i öfrigt nervsvag, vore dock en stärkande allmänbehandling på sin plats.

Nosen. Låt undersöka er af lämplig läkare för att få utrönt, om något underlifslidande föreligger. Det synes oss sannolikt, att så är förhållandet. Hvad ni har att göra mot själva smärtorna, finnes angifvet i svar till Elsa 23 år i N:o 7.

K. S. Ni borde ha sagt oss, hvari er sjukdom består, så att vi lättare kunnat bedöma saken. Så mycket är dock säkert, att den nämnda boken gjort er mera skada än gagn (det gör den för öfrigt med alla), och om orsaken till er (inbillade?) sjukdom eller svaghet nu tillhör det förlutna, så kan ni vara lugn för er framtid. En stärkande behandling (medels afrifningar, bad, kraftig föda, rörelse i frisk luft, stärkande medicin) är i alla händelser på sin plats. Ert grubbel gör er blott skada.

Elisabeth H. Er mage tål helt enkelt ej vid frukt, och botemedlet är enkelt: låt bli att förtära frukt. — Förtär er mage för öfrigt allting väl? Hvarom icke, föreligger sannolikt en magkatarr.

Kristina E. Stillaliggande och intagande af pulver af *ättiksyrad blyoxid* (10 centigram 5 gånger dagligen) helst med tillsats af litet opium eller morfin. I öfrigt bör ni naturligtvis af läkare, som haft tillfälle att undersöka er, inhämta nödiga hygieniska föreskrifter.

Anna frågar om botemedel mot *astma*. Det är oss dock omöjligt att besvara er fråga, då vi ej få ringaste upplysning om, hvarpå den beror. Är det s. k. bronchialastma, eller beror den på hjertfel, njurlidande, lungsjukdom eller blodbrist och allmän svaghet? Behandlingen är naturligtvis vidt olika i alla dessa fall. Låt ertersöka er af läkare.

Eva K. Vi hafva ej pröfvat detta medel. Gnid hvarje qväll noga in en salva af 8 delar *resorcin* och 100 delar *vaselin*. Tvätta hufvudet grundligt två gånger i veckan med grön-såpa och varmt vatten. Fortfar härmed flera veckor. 2). Nej. 3). Låt en tandläkare skóta edra tänder — det är bästa medlet. 4). Hufvudsaken är naturligtvis, att det sitter *löst* och ej inkräktar på andningen eller bröstorgans form. Från hvilken fabrik det kommer är sedan likgiltigt.

Klara 29. Använd under 3 veckor den behandling, som föreskrifvits Wanda i N:o 10, och derefter dsu X Y Z i N:o 11 föreslagna.

D:r —.

Breflåda.

En prenumerant i O. Det går visst för sig. Se tillkännagifvandet öfver annonsafdelningen. Bäst pr postanvisning. **Stigme** (Finland). I dagens nummer. Tack. **A. G.** Med det första. Tack. **Tycko P.** Alldeles för omoget.

Innehållsförteckning:

Något om att slå barn. Funderingar i uppfostringsfrågan af en *ungkarl*. — »En hjetles döds». Dikt af *Johan Nordling*. — *Madam Blind*. Ett minne, upptecknad af *F. M. C.* — *Rationel kosmetik*. Af *D:r J. B.* — *Lille Folke*. Teckning efter verkligheten af *Anna*. — *Konst och literatur*. — *Dansen III*. Af *J-n G-g*. — *Teater och musik*. — *Ny musiklitteratur*. — Ett storstadsbarn. Berättelse för Idun af *Johan Nordling*. — *Helseovård*. — *Möblerna*. — *Husgerådet*. — *Matlagning*. — *Bakning*. — *Inläggningar*. — *Konservering*. — *Efterrätter*. — *Hvarjehanda*. — *Moderevy*. — *Text till modebilderna*. — *Tillfället gör tjuften*. Af *My*. — *Öfverföring af handarbetsmönster*. Af *V. H.* — *Konsten att vara lycklig*. Af *Ebon*. — Små råd till damerna.

Annonsor.

LEDIGA PLATSER.

En familj i Norrland

önskar en anspråkslös, allvarlig, musikalisk lärarinna, ej gerna under 25 år, att undervisa mindre barn i vanliga skolämnen, musik, något språk samt äfven att biträda med hvad som kan förekomma inom hus, när tiden det tillåter. Reflektörerna härå torde jemte insändande af betyg och fotografi lemna uppgift å lönepretentioner till H. R. W., *Wozna*, poste restante, för närmare öfverenskommelse. [558]

PLATSSÖKANDE.

Lärarinna,

lektris eller sällskap.

En lärarinna — 22 år — önskar med första plats att undervisa i vanliga skolämnen (icke främmande språk) samt musik. Den sökande, hvilken eger vana både som lärarinna och lektris, har god helsa och gladlynt samt har utgått från ett mycket godt hem. Anspråken äro ej stora. De bästa rekommendationer kunna företes. Närmare upplysningar kunna erhållas genom Iduns Redaktion, dit svar, märkta »H. H.», ock torde ställas. [519]

En ung flicka,

villig att efter förmåga deltaga i inom hus förefallande göromål äfvensom i undervisning af minderåriga barn eller som sällskap, önskar plats i en enkel, stilla familj emot fritt vivre. För närmare upplysningar samt delfående af betyg hänvisas till Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm. [560]

En ung flicka

önskar sig plats i familj för att gå frun till handa med alla inom huset förefallande göromål. Upplysningar lemnas af prosten Tellander, Bårslöf, Raus, och Fredrika-Bremer-Förbundets byrå, Stockholm. (G. 6449 x 2) [558]

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius

Lilla Vattugatan 24, 9-10 och 2-3. Företrädesvis mag- och hudsjukdomar. Verkställer elektrolytisk behandling af abnormt växande hår, skuggvärtor o. d. [505]

Doktor Carl Flensburg

14 Lilla Vattugatan 14. Hvardagar 1/23—1/24. Helgdagar 10—11. Behandlar företrädesvis *Barnsjukdomar*. [297]

Handarbete.

Undertecknad, utex. lärarinna från »Handarbetets Vänner» undervisar damer o. barn i alla sorters handarbeten såsom: Knyppling, snörmakeri (utan maskiner), schattersöm, guldbroderi, hvitbroderi, broderi å plysch, siden, kläde, m. m., makramé, filet-guipure, märkning, hålsöm o. fornnordiska sömnader. Monteringar af färdiggjorda arbeten samt uppritningar å plysch, siden, kläde m. m. Modeller till påseende. Brahegatan n:o 4, 2 tr. upp. Anna Andersson. [561]

Undervisning i

FRANSKA

meddelas af vant och kunnigt fruntimmer. Närmare underrättelser å Iduns byrå, expeditionstiderna. [555]

SOPHIE BERGLUND

för härmed vördsamt rekommendera sin, den 1 oktober öppnade,

Modehandel

3 Malmiskilnadsgatan 3

Obs! Beställningar å alla slags Hattar och Coiffurer m. m. utföras skyndsamt. [554]

Berest lärarinna

(fil. kandidat i språk) önskar inackordering mot 2 timmars tjänstgöring. Adress å Iduns byrå. [564]

Fru Sofia Eklund

förfärdigar reformerade underkläder. 26 Biblioteksgatan 26 Stockholm. [281]

Ramlösa Plantskola.

Min nya priskurant öfver rikhaltiga förråd af alla slag plantskoleartiklar är nu utkommen och tillsändes franko. Helsingborg i september 1888. N. P. Jensen. [522]

I bokhandeln finnes att tillgå:

CÄSAR MATTEI

Elektro-Homöopati

eller

Den Nya Vetenskapen.

Pris: 75 öre. [557]

Regeringsgatan 6 nr 11

JUVELERARE, SOKERHOLM

Fredsgatan

C. G. HALLBERG

[686]

Lifförsäkring till verkliga kostnaden.

Associationen för Ömsesidig Lifförsäkring

(Mutual Reserve Fund Life Association i New York)

erbjuder på bekväma betalningsvilkor **Lifförsäkring** till verkliga kostnaden (= ungefär hälften af kostnaderna i bolagen enligt gamla systemet) med fastställda maximipremier, grundade på erfarenheten inom lifförsäkringsrörelsen.

Inga aktieegare, som taga vinsten, eller andra intressenter, som dela öfverskottet.

Absolut säkerhet.

lakttagande af försigtighetsåtgärder för att omöjliggöra spekulation eller bedrägeri.

Bestämde årsavgifter till bestridande af förvaltningskostnaderna.

Försäkring till nettokostnad enligt åldersskala och till ungefär hälften af kostnaderna vid det gamla systemet.

Sträng sparsamhet i alla riktningar.

Bekväma betalningsvilkor för försäkringstagare, med bestämt maximibelopp.

Vistelseort utomlands och utrikes resor försäkras inga extra kostnader.

Allm. Telefon: 84 37.

Hufvudkontor för Sverge, Norge och Danmark i Stockholm: Vasagatan 22 A.

Direktör: Johan Millén.

Ombud antagas.

[519]

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61

3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya,

tidsenliga

All slags

Fotografering

utföres omsorgsfullt

enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

[46]

Inbjudning till aktieteckning

Aktiebolaget Sveriges Allmänna Pensionskassa

sanktionerad af Kongl. Maj:t den 10 aug. 1888.

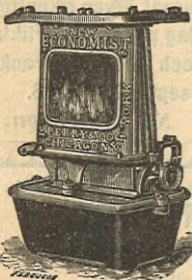
Enligt § 22 i bolagsordningen kommer anstalten att ställas under K. Civildepartementets kontroll.

Aktiekapitalet minst 250,000, högst 500,000 kr.
Hvarje aktie lydande å 25 kr.

Aktiekapitalet skall utgöra säkerhet för fullgörandet af bolagets förbindelser. Bolagets ändamål synes af bolagsordningen, hvilken jemte utprop och anteckningslistor, genom välvilligt tillmötesgående, finnes tillgänglig i de flesta bankinrättningar, hos alla bokhandlare i hela riket och i en del tidningskontor. Bolaget träder i verksamhet, så snart minimikapitalet 250,000 kronor (10,000 aktier) tecknats och till fullo inbetalts.

INBJUDARNE.

[569]

J. G. Hammars

Lampkök.

Stor värmeförmåga.

Brinna luktfritt.

Briljant belysning.

Pris: enkla med veke

4-6 kr., extra so-

lida 7-8 kr., med

2 vekar 12 kr.

Fullkomlig belåtenhet

garanteras hvarje

köpare. [292]

J. G. HAMMAR,

30 Malmskinnadsgatan

Etui- & Portfölj-

Fabrik

Hamngatan

36

Telefon:

49 70.

Tillverkar
Etuier
för Smycken,
Bordsilver, Scha-
tull, Smyckeskrin,
Syskrin, Album m. m.
Infattar Fotografier.
Monterar Tapissierarbeten.

[506]

Nordisk namnlängd

väggtafla, motstykke till almanackan erhålles kostnadsfritt, om adress inskickas på brefkort till

Allmänna Lifförsäkringsbolaget
Stockholm. (G. 25508 x 2)

[556]

Fru JOSEFINE GULLBERGS

Dansinstitut, Brunkebergs hotell.

Anmälningar af elever till pågående höstkurs mottagas ännu en kort tid och kunna göras under lektionstimmarna 5-7 e. m. måndagar, onsdagar och fredagar i institutet, samt alla dagar i min bostad, Vestmannagatan 33, 2 tr.

[559]

JOSEFINE GULLBERG.

TJULANDER & C:o,

VINHANDEL,

55 Drottninggatan 55,

rekommendera sitt väl sorterade lager af endast äkta utländska

Viner och Spirituosa.

Särskildt framhålls: finare **Champ.-Cognac** från de förnämsta firmor, flere år här i lager, **Bordeaux-viner** af välkända firmor samt **hvitt Portvin**, särdeles omtyckt.

[318]

Gust. G. Folckers

Skönfärgeri

och

Konsttvättning

N:r 2 Kungsholmstorg N:r 2.

Regeringsgatan n:r 9 (postadr.)

Nybrogatan n:r 28 B,

Drottninggatan n:r 81 C.

Butiker. Butik i Göteborg: Kyrkogatan n:r 15. [315]

Tvätt-Inrättningen

55 Nybrogatan. **Billiga priser.** Nybrogatan 55.
Obs! Tvätt utföres äfven af härvarande ordentliga tvätterkor, hemtas och hemsändes, då adress uppgifves pr telefon 43 90 eller pr post. [74]

Skrif till

K. N. Lundbergs

Bosättningsmagasin

7 Storkyrkobrinken Stockholm Storkyrkobrinken 7

och begär profver och prisuppgifter

å Hvita väfnader till underkläder, Spetsar,

Broderier, Duktyger, Handduksväfnader,

Lakanväfnader och Sängkläder.

[22]

Obs! Profver sändas på begäran

Möbelttyger. Bostrom & Bostrom

Stockholm, 18 Drottninggatan 18. Mator, m. m.

Obs! Billigaste priser

Bilder och text

från

MODEVERLDEN

Bihang till

— ❖ IDUN ❖ —

PRAKTISK VECKOTIDNING FÖR QVINNAN OCH HEMMET

N:r 10.

Oktober

1888.

Moderevy.

Modet är ej längre enväldsherskare. Dess despotiska fordringar ha fått vika och gifva personliga smakriktningar plats. Äfven en qvinna, som sträfvat att vara modern, behöfver ej längre frukta att förefalla omodern, om hon ej slafviskt följer bestämda modeller eller begagnar bestämda färger. Det är en stor frihet att få välja det klädsammaste, det mest passande, men den är ej lätt att begagna; det behöfves både smak och eftertanke vid väljande och sammanställande af toaletter. Men hvarje dam kan tillägna sig denna smak och denna eftertanke, endast det står klart för henne, att ej det samma kläder hvar och en.

Fordom försvann, så snart det nya modet trädde fram, det gamla spårlöst; nu mera sluter sig modet för i dag till modet för i går som en fullständning och förblir medherskande ännu en tid. Knappast en form eller en tygsort från den gångna säsongen har blifvit fullständigt kasserad. Den under våren och sommaren eftersträfvade enkelheten i form gör sig ännu gällande och låter de nu använda värdefullare och gedignare tygerna präktigare framträda. Likaså träder det under året så mycket varierade randmönstret oss ännu till mötes. Utom de bekanta randstickningarna i engelska väfnader, påminnande om dem, som användas för herrgarderoben, finna vi ljusa ränder på mörk fond och sticade ränder på enfärgad ylleatlas i de mest olikartade utföringssätt. På starka tyngre cheviotväfnader användas broderier i två eller tre kontrasterande färger mera än förut.

Rutstickningar, efterbild-

ningar af brokiga fjädrar, hvilkas glans höjer det reliefartade, med silketrådar utförda mönstret, äro liksom s. k. Himalaya-tyg särdeles omtyckta. Likaså de egendomliga broderierna med långhårig textur, hvilka, liknande en brunfläckig ormhud, bilda infattning till elfenbenfärgad cheviot. Rutiga diagonaltyger med ljusa randmönster i egendomliga färgsammanställningar hafva ock framträdt jemte vågiga stickningar, formade lik korallgrenar, i föga afvikande nyans på mörk fond af ylleatlas med breda, begränsade ränder. God effekt göra metalliskt glänsande pleins på indisk cheviot, der det föga ljusare mönstret präktigt framträder på den dunkla bottenfärgen.

Moaré begagnas fortfarande gerna till garnitur. Rutiga mönster, särskildt lämpliga för ungdom, hafva ofta nu mera rutorna i modefärg, hvitt och svart eller marinblått. Till ett dylikt tyg hör naturligtvis enfärgadt lif och väljes detta i samma färg som den mörkaste i

rutmönstret. Särdeles vacker är en anordning med rutig kjol och väst samt mörk jacka.

Soutacheprydnaderna, hvilka flere gånger triumferat för att lika fort lida nederlag, finna stegrad användning för fasta, enfärgade tyger. Då broderandet för hand är särdeles mödosamt och tidsödande, så fabriceras numera väfda broderier, hvilka fastsys på drägten. Genom dessa i alla bredder och färger förekommande broderiers relativa billighet torde detta mode finna stor utbredning.

Den röda toaletten, hvilken med framgång införts, kommer nog att framgent fira triumfer. Dess prydnade med virkningar och spetsar är bekant från sommartoaletten, men écrufärgade bretonnespetsar, genomdragna med likfärgadt garn i kraftigt mönster, gälla här vid lag som nya vid garnerandet af sällskapsdräkter af röd foulard. Dessa spetsar garnera kjolens underkant som en bred volang, under det kjolens öfre del lätt draperas; längdveck taga sig nämligen här vid lag ej bra ut. Ett bredt, från gördeln utgående rödt skärp garnerar drägten vid sidan. Den hjertformiga halsringningen på det krusade eller släta lifvet omgifves af breda öfverfallande bretonnespetsar; likaså de upptill kantade, vid armbågen veckade ärmarne.

Om det nu än ej finnes något bestämt stadgadt för komponerandet af olika toaletter för aftonsällskap, teater och familjefester, så kan dock nämnas, att i synnerhet till ungdomliga toaletter finna de ljusa, skimrande *crêpe-lisse*-väfnaderna riklig användning öfver kulörta sidenkjolar. Den genomskinliga *crêpe-lisse* i modern matt färg med sina mjuka veck ger något utomordentligt lätt och luftigt åt den i motsvarig nyans valda sidendrägten. De mest använda tygerna förblifva

Fig. 1—3. Barnkläder.

de bekanta, men ständigt åter moderna *faille*, *soie en gros côte* — med bomullsränder — *satin merveilleux*, *moirée*, *moirée antique* o. s. v. Endast vid större festligheter begagnas släp.

Säsongens hufvudbonader bilda en hel serie af egendomliga former, men den riktning dessa former antyda torde ej ännu hafva nått sin höjdpunkt. Då det gäller denna viktiga, mycken smak fordrande toalettbeständsdel, finna vi, att det forna talet om modetyranniet blifvit

fjädrar. Röda hattar med svart insida garneras med svarta band och röda fjädrar. De hvita hattarne hafva på insidan svarta brätten och garneras med svarta band och röda fjädrar. Som nya torde låga runda former gälla, hvilka nästan fullkomligt sakna hattkulle och utvändigt betäckas af fjädrar samt midt öfver hufvudet hafva ett högt arrangement af moaréband. Likaledes böra de fyrkantiga baretterna af sammet i alla färger med det främre hörnet

fulla infall af modet skola förmå göra sig gällande, kan ännu ej afgöras. Så mycket är säkert, att det fordras mycken individuel smak att välja bland denna mångfald af former och färger med sina skarpa kontraster.

Fig. 4. Dräkt med kort kapp.

Fig. 5. Dräkt med kort kapp.

en saga blott, ty vi hafva fritt val och ett rikhaltigt val. De runda hattarne för vintern visa ungefär samma former och färgsammanställningar som sommarhattarne, ehuru de antagit större dimensioner och hafva framtill breda, högtstående brätten eller också framtill smala, vid sidorna breda, uppstående brätten. Svarta filthattar hafva på insidan röda brätten och garneras med högtsträfvande slejfer af röda sidenband så väl som med svarta och röda

förlängdt och högtstående räknas till de nyaste hattmoderna. Garneringen består af fjäder- tofsar, bandrosetter och perlagraffer.

Kapott-hattarne bli allt mindre, men garneras med ett öfverflöd af slejfer, fjädrar, perlor och guldspetsar; äfven använder man till dem sköldpadd-agraffer, nålar och stora vingar af hvita, röda eller gråa fjädrar, så att sjelfva hatten knappast är synlig.

Om alla dessa konstnärliga och verkningss-

Fig. 1. Dräkt för 5—7 års barn. Kjolens veckade framstycke, det bakre draperistycket och blusdelen göras af röd- och gulblommig foulard. Deremot framställas kjolens sidstycken och det jackliknande lifvet af crémefärgadt ylletyg. Lifvets och den enfärgade kjoldelens kanter visa en smal soutache-prydnad. Den breda kragen och manchetterna äro af plisseradt rött sidetyg. (Se mönsterbilagan!)

Fig. 2. Kappa för 8—10 års flickor. Modefärgadt, blommigt diagonaltyg är det material, hvaraf den på afb. framställda kappan är gjord. Halsstycket är puffadt i tre jemnlöpande rader; härtill sluter sig med en lätt krusning kappans fram- och bakstycke. Framstycket nedfaller slätt, men bakstycket göres ätsittande genom tillhjälp af underlagda band och tygremsor. De vid axeln krusade ärmarna följa kappan till hela sin längd. För att göra denna kappa användbar under kyligare väderlek fodrar man den med lätt flanel af lämplig färg.

Fig. 3. Dräkt för 7—9 års flickor. Den släta kjolen af rosa, rödt och grått rutigt *mousseline de Laine* är vid nedre kanten prydd med tre mörkgröna sammetsband och upptill veckad vid kjollinningen. Halsstycket, vid hvilket blusen fästs med krusning på sätt afb. visar, är af mörkgrön sammet med röda rutstickningar. Gördeln och revererna på de af puffar prydda ärmarna förfärdigas af samma material. (Se mönsterbilagan!)

Fig. 4. Dräkt med kort kapp. Kjolens vid sidkanterna veckade framstycke af grå blommig etamine anordnas i draperiform. Härtill användes 70 cm af omkretsen. De smala sidstyckena och det bakre lätta draperiet äro af grå peking med randstickningar i gammalrosa. Ett rundt slätt lif af peking fullständig klädseln. Kappan är af svart ottoman med lätt sidenfoder. Den göres ätsittande, framtill kort, längre vid sidorna och baktill med ett kort, veckadt skört. Perlor, snörmakeriarbeten och spetsar garnera den fram och bak. Ärmarna och underkanten prydas på samma sätt.

Hatten har ett baktill smalt och framtill bredt, högt uppböjdt brätte och garneras rundt kanten med perlor och på kullen med sidenbandsrosetter i med kjolen öfverensstämmande färg.

Fig. 5. Dräkt med kort kapp. Volangen, som betäcker kjolen, är af faille, ljus- och mörkblå changeant, och prydes vid venstra sidan af ljusa broderier. Tuniken är af ljusblå faille, helskuren och vid kanten prydd med påsydda taggar. Lifvet, af samma tyg som tuniken, är baktill ätsittande men framtill i blusform och omgifvet af en gördel.

Kappan af svart faille är ätsittande, framtill kort och baktill försedd med ett lätt veckadt skört. Garneringen, hvilken afb. tydliggör, består af snörmakeriarbeten och perlor.

Det baktill smala, framtill breda hattbrättet är af mörkblå sammet och begränsadt af ljusa, blåskimrande perlor. Hattkullen deremot är af ljusblå faille. Den monteras med sidenband i till hatten passande färg.

Parasollet är af samma färg som hattbrättet.

Fig. 6. Kappa med capuchon. Kappan är af dufgrått engelskt ylletyg med lätt vaddering och foder af röd- och grårutig surah. En stor pelerinliknande capuchon, hvars uppvikna del kantas af en fodret liknande tygremsa, hör till kappan. Capuchonen är ej blott en prydnad, utan kan användas.

Hatten är af svart filt; brättet innantill rödt. Garneringen består af röda sidenband och likfärgade fjädrar.

Fig. 7. Dräkt af voile. Den öfver kjolen lig-gande volangen, ordnad i djupa längdveck, är af blå blommig voile och ficklooken vid båda sidorna af snörmakeriarbeten. Lifvets släta ryggstycke af blåt enfärgadt tyg ändar i ett tätt veckadt skört, under det framstyckena träda till baka och visa en väst, hvilken, liksom de vid lifvet knäppta slagen, är af ljusst nyanseradt tyg. Ärmrever och ståkrage äro af samma tyg. Till dräkten hör en jabot af hvita spetsar.

Hatten består till det yttre af svart, inuti af hvit filt och prydes med svart sammet och hvita fjädrar.

Fig. 8. Dräkt för 12—14 års flickor. Den i djupa dubbelveck ordnade kjolen af i blått och modefärg rutigt *mousseline de Laine* har framtill ett skärpliknande draperi af modefärgadt tyg med blå

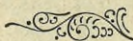
satin-kantning. Ett likfärgadt slejf-arrangement med långa öglor och ändar garnerar baksidan af kjolen. Det vid sidan knäppta lifvet af mörkblått tyg är fram till öppet och prydt med rutiga slag. Den plisserade bröstinsatsen så väl som den liknande kragen äro af draperiets tyg. Bältena, som föreställas sammanhålla lifvet, äro af blå sidenband; de vid axeln krusade ärmarne hafva rutiga slag.

Hattställningen är öfverdragen med samma tyg, hvaraf kjolen gjorts, och fodrad med blått siden. Blå bandrosetter och en plym af modiefärgade fjädrar garnera den samma. (Se mönsterbilagan!)

Fig. 9. Filthatt. Hatten, hvars form afb. visar,

med arbetstråden tredubbla bågar (se afb.) om spetsens underkant och omgifver dessa med languetter och picots.

Fig. 11. Gossdrägt. (För 2—4 år.) I ljus och mörkblått randigt diagonaltyg användes till dräkten, som består af ett nedhängande lif och en kort, veckad kjol. Den hjertförmiga halsringningen omgifves af en matroskrage i blått siden. Garnityränderna i jackans midt och ficklocken äro af samma material. Slejfen göres af blåa sidenband. (Se mönsterbilagan!)

stått i trängseln utanför Kasperteatern å Slätten, och jag hörde nyligen i rådhusrätten tre ynglingar erkänna, att de just ur klädningsfickor tillgripit åtskilliga småsaker.

Den der i vecken dolda fickan är ju så belägen, att deri en hand kan nedstickas utan att det märkes hvarken af den, som är utsatt för attentatet, eller dem, som i en folksamling stå omkring. Det är klart, att ett sådant tillfälle skall vara frestande. Och säkert är, att mer än en fallit för den frestelsen utan att

Fig. 6. Kappa med kapuchon.

Fig. 7. Drägt af voile.

Fig. 8. Drägt för 12—14 års flickor.

göres af ljusgrå och svartrandig filt; brättets insida är deremot enfärgadt ljusgrå. Insidan har en fyra till fem centimeter bred böjning, som fullständig den nästan platta hattkullen. Hatten garneras med fjädrar, hvilka vexla mellan ljusgrått och svart, och ett arrangement af moiréband.

Fig 10 Spets. Filetguipure. För denna spets kastar man upp af gulaktigt garn öfver en staf af 1½ cm. omfång en tillräckligt lång och bred botten i rät filet och genomträder dess öfre del i *point de reprise* och *point d'esprit*. Sedan man framställt rutorna och releiffigurerna, förser man spetsens underkant med languetter och bortklipper den öfverblifna filetbottnen. Sedan man gjort detta, gör man

»Tillfället gör tjuften».

Mina damer, den satsen är som enkom skrifven för Eder! Icke som skullen I sjelfva förgå Eder mot eganderättsprincipen — visst icke! Men I uppammen genom Edra klädningsfickor *ficktjuftvar*.

Hvilka är det, som efter en folkträngsel värst klaga öfver fickstölder? Jo, damerna. Jag hörde en enda söndag i Tivoli tre damer, som alla mist sin portmonnä, under det de

vara af det slags tjuftvar, som tagit till yrke att plundra andras fickor. Ty den, som sticker ned handen i en dams ficka, skall icke behöfva använda de konstgrepp, som fordras för att beröfva en herre hans plånbok.

Men hvarför skall man onödigtvis sätta en svag vilja i frestelse — framför allt då det kan leda in på en så farlig väg som brottets?

Utän tvifvel skolen I med den erkända fyndighet, som af naturen kommit kvinnorna till del, lätt tänka ut en mindre olämplig plats för fickan. I förvaren ju utan svårighet uret

i barmen — skulle det vara svårare med börsen?

Och är nu den der farliga fickan nödvändig för exempelvis näsduken, ett par handskar eller dylikt, så förvaren då åtminstone ej i den samma edra penningar. Om då okunniga fingrar stickas ned i fickan, blir eder förlust liten eller ingen och den tjufaktige skall må hända af de misslyskade försöken förmås att låta bli att undersöka andras fickor. Och I slippen beklaga eder öfver sjelfförvällade förluster.

My.

Öfverföring af handarbetsmönster.

För öfverförandet af handarbetsmönster på tyg bör man skaffa sig en chablon af papper, der mönstrets konturer äro betecknade med fina, nära hvar andra befintliga hål. En sådan chablon förfärdigas sålunda: Mönstret lägges med teckningen upp på ett papper af lämplig storlek och fasthet samt fästes dervid med vax; det hela lägges sedan på ett underlag af kläde, filt eller liknande tjockt, fast tyg. Derpå sticker man med en fin nål genom mönstret och papperet, följande mönstrets konturer. Man sticker tätt, dock ej så tätt, att papperet går sönder. Då hela teckningen är afstucken, lossar man chablonen från underlaget, vänder den och afslipar noggrant med en glatt pimsten de upphöjda pappersränderna. Med hjälp af den så framställda chablonen kan man öfverföra mönstret på sammet, plysch, kläde, atlas, kasimir o. s. v., dock må sammet och plysch först spännas i en ram, så att de ej bli nedtryckta af chablonen. Andra tygsorter läggas endast på ett bord eller ett bräde och fasthållas med nålar eller stift.

Så verkställles öfverföringen. Man lägger chablonen på tyget och stryker flere gånger bort öfver de punkterade linierna med en liten påse, förfärdigad af moll och innehållande pulveriserad krita. Är tyget ljusst, tager man i stället pulveriserade träkol. Sedan detta verkställts med omsorg, tages chablonen bort. Konturerna af mönstret framträda nu på tyget som fina, prickade linier. Med en liten spetsig pensel, doppad i en blandning af blyhvitt och gummi arabicum — till mörka tyger — eller en blandning af blåelse och oxgalla eller gummi arabicum — till ljusa tyger — drager man upp teckningen, så att alla linier tydligt framträda.

Ännu enklare sker mönsteröfverföringen genom användande af strykjernet. Detta sätt kan dock ej användas, då öfverföringen skall ske på sammet, plysch eller velveteen. Då man begagnar detta sätt, utrör man litet påstrykningsfärg med vatten i en liten färgkopp. Färgen får ej vara för tunn, utan ungefär som fin olja. Man lägger genomskinligt (oljadt) papper på mönstret och följer konturerna med en penna, doppad i färgen.

Det färdiga mönstret lägger man med teckningen uppåt på ett hårdt underlag (tunn papp eller tjockt, glatt papper) och lägger tyget derpå samt fäster mönster och tyg samman med knappnålar eller små stift. Sedan stryker man med ett ej för varmt strykjern öfver tygets avvisida. Färgen lossnar då från papperet och blir fastsittande på tyget.

Då man öfverför mönster på detta sätt, bör man ihågkomma, att teckningen visar sig omvänt på tyget;

Fig. 9. Filthatt.

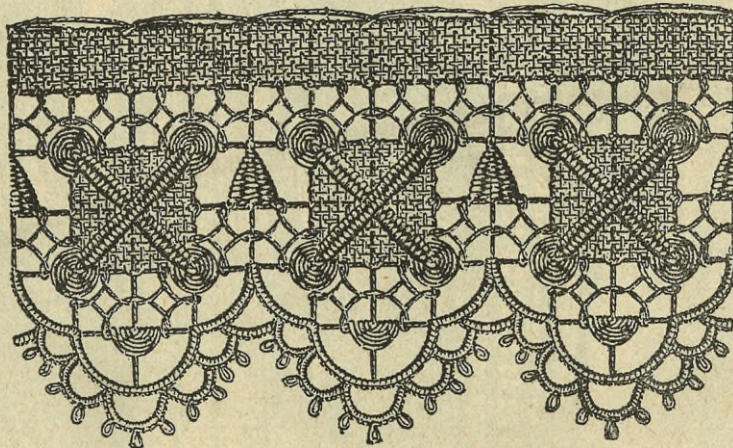

Fig. 10. Spets. Filetguipure.

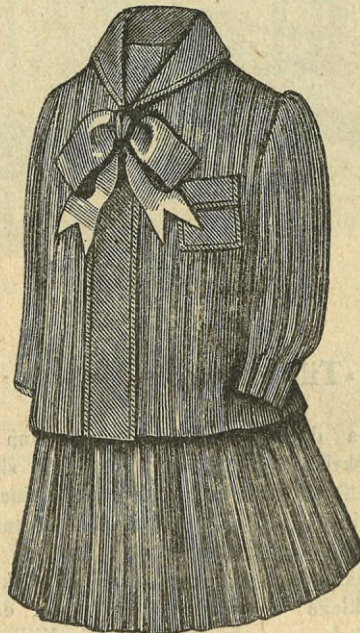

Fig. 11. Gossdrägt.

detta gör dock ingenting, då det är symmetriska figurer. Men skall man utföra andra figurer eller handskrift, måste man först kopiera mönstret med blyerts, sedan vända oljepapperet och teckna de genomlysande blyertsstrecken med färg, hvarefter man kan förfara på sätt här ofvan angifvits.

V. H.

Konsten att vara lycklig.

Det är mindre svårt, än många tror, detta — att vara lycklig! —

Rundt omkring hvarje människas boning, — såväl de rikaste, som de mest fattiga — ja, bor du ock i den tätast bebyggda stad — så växer der rundt omkring dig en ymighet af »glädjens blomster». Plocka blott ett endaste litet knippe deraf och sätt in uti din boning och du skall få se något underbart — *du blir på ögonblicket lycklig* — blott du ser efter att »glädjens blomster» ej vissna. Gif dem näring, sol, värme, ljus, luft — dö de likväl, o, plocka då nya, ständigt nya! Låt dem blifva dig en evig Vestaseld och du skall se — lyckan skall aldrig fattas dig! — — —

Men — det är just det sorgliga i saken — många finna aldrig »glädjens blomster», huru mycket de än söka, ty de kunna ej se dem. Orsaken är att vår pessimistiska tids ungdom förderfvat sin syn, så att en stor del hardt nära gå genom lifvet såsom blinda.

Ack! egde jag en salva, att stryka på alla dessa stackars ögon, så att de såge alla de små »glädjebloomorna» på sin stig!

Men ack, jag är, Gud nås så visst, ingen »doktorinna», dertill har jag allt för litet kunskap och utan doktorsdiplomet är det visst till och med belagdt med straff att fuska i läkekonsten. Men — en sak kan ingen förbjuda mig, — nämligen att veckla ut för er den lilla vimpel, som fladdrar från min anspråklösa hyddas tak, och peka på dess i solens ljus likt en eld lysande inskrift. Ty, har du ej »starr» på båda ögonen, så skall du kunna läsa det och kanske skall det blifva dig en vägvisare vid ditt letande efter de små blomstren. Så se nu hur det strålar der uppe i solen, såsom hade sjelfva himlen ditpräntat detta ord — *förnöjsamhet!*

Ebon.

Fottäcke. Man klipper lappar af rödt och svart tyg — rester, affall eller dylikt — i en längd af 12 cm och en bredd af $\frac{1}{2}$ cm. Man kastar upp 50 maskor öfver två virksticker och stickar ungefär 15 hvarf slätt. Äfven härtill kan man använda

garnrester. Sedan virkar man in mellan hvar femte maska en af de ofvan nämnda lapparna, omväxlande en röd och en svart. Sedan stickar man åter 5 hvarf slätt och så vidare, tills man uppnått den längd man önskar. Man stickar fyra eller fem sådana remsor, antalet beror på den bredd man önskar gifva mattan, och syr dessa samman. Sist fodrar man mattan med något starkt tyg. Den blir då både varaktig, varm och billig.

Svarta blonder, som förlorat sin friskhet, afsprättas försigtigt, hvarefter man aflägsnar alla lösa småtrådar och doppar blonderna i ett tefat med sprit. De läggas derefter, utan att urvridas, på strykbrädet med ett underlag af gammal barège eller mérinos, så att inga hvita trådar eller småtåtar fastna vid dem. De strykas nu med ett varmt jern på avvisidan efter bredden — ej någonsin efter längden. Genom detta förfaringsätt uppriskas den svarta färgen hos blonderna, hvilka också återfå en smula styfhet.

Mot röda händer är pulveriserad borax ett billigt och säkert verkande medel. Dagligen tre gånger upprepad tvättning med boraxvatten skall redan efter några dagar visa medlets förträfflighet.